

ADVIES

2014/038

23 juni 2014

Bedreiging van leerling door leerkracht en afhandeling incident door bevoegd gezag

Een leerling is bedreigd door een docente die familie van de leerling was. Klagers voelen zich niet serieus genomen en vinden dat het bevoegd gezag het probleem gereduceerd heeft tot een familievete in plaats van een serieuze bedreiging.

De Commissie is van oordeel dat het bevoegd gezag zich op en gepaste wijze van zijn taak heeft gekweten door de leerkracht terecht te wijzen en vertrouwenspersonen in te schakelen die klagers en de school weer op één lijn moesten zien te krijgen. Dat dat laatste niet is gelukt, kan het bevoegd gezag niet verweten worden.

Klacht ongegrond

I. Het verloop van de procedure

Bij brief van 17 april 2014 hebben klagers een klacht ingediend bij de Landelijke Klachtencommissie voor het Christelijk Onderwijs (verder te noemen: de Commissie) tegen de directie van de school. De klacht betreft de wijze waarop de school en het bevoegd gezag zijn omgegaan met een uiting van verbaal geweld tegen T..

In brieven, gedateerd 30 april 2014, 15 mei 2014 en 26 mei 2014 heeft de heer mr. D., directeur/bestuurder van het bevoegd gezag schriftelijk op de klacht gereageerd.

Op 23 juni 2014 heeft de Commissie een hoorzitting gehouden te Utrecht, waar klagers niet zijn verschenen. Van de zijde van de school zijn verschenen de heer S. , directeur, en de heer D. voornoemd.

Na de zitting heeft de Commissie een brief van klagers bereikt, gedateerd 23 juni 2014. Kennisneming van de inhoud van de brief leverde de Commissie onvoldoende nieuwe gezichtspunten op om het onderzoek te heropenen.

II. Standpunt van klagers

Blijkens hetgeen klagers hebben aangevoerd, luidt de klacht als volgt:

Op zaterdag 15 maart 2014 was T., geboren op 1 augustus 2007, bij het buiten spelen betrokken geweest bij een ruzie met een andere leerling. Toen T. vervolgens huiswaarts ging, werd hij nageschreeuwd door de gealarmeerde moeder van de bewuste leerling, mevrouw K.

Toen klagers daarvan hoorden, hebben zij aan het incident verder geen aandacht meer willen besteden. De voornaamste reden daarvoor was dat mevrouw K. sinds kort een schoonzuster is van klagers en dat de familieverhouding tussen de twee gezinnen ernstig verstoord is.

Op maandagochtend 17 maart 2014 werd T. door zijn moeder naar school gebracht. Toen hij bij de kapstok stond, werd hij door mevrouw K. aangesproken, die hem op overweldigende en dreigende

toon toevoegde dat, als hij haar zoon nog één keer zou schoppen, zichzelf T. wel even hard met een stok zou slaan.

Enkele ouders hebben dat gehoord. Die hebben dat bij T.' moeder gemeld.

Klagers hebben diezelfde dag actie ondernomen door aangifte te doen bij de politie en door melding van het incident te doen bij de schooldirectie. Zij hebben er de dag daarna, 18 maart 2014, bij T.' leerkracht op aangedrongen dat mevrouw K. geen activiteiten als groepslezen en begeleiden van knutselen meer zou verrichten in de groep van T.. Aan dat verzoek is niet voldaan. Klagers hebben toen T. thuisgehouden. Klagers hebben ook melding van het gebeuren gedaan bij het bevoegd gezag. Op 18 maart 2014 heeft de vader telefonisch contact gehad met de heer S., directeur van de school. Deze gaf aan dat hij, alvorens tot het treffen van maatregelen over te gaan eerst beide partijen over het incident wilde horen. Dat horen zou plaats kunnen vinden, wanneer de heer S., die toen ziek was, voldoende genezen zou zijn.

De vader heeft toen aan de heer S. verzocht om in afwachting van de te voeren gesprekken mevrouw K. tijdelijk haar taken op school neer te doen leggen. De aanwezigheid van mevrouw K. op school zou voor T. een onveilige situatie opleveren. Diezelfde dag stond zij namelijk ingeroosterd voor activiteiten in de groep van T.. De vader heeft in dat verband gewezen op een recente gebeurtenis, waarbij mevrouw K. dreigend had opgetreden tegenover een ander kind.

Desondanks wilde de heer S. niet aan het -zeer reële - verzoek van klagers tegemoetkomen.

De vader heeft toen gezegd dat klagers zich dan genoodzaakt zagen, gelet op de ontstane onveilige situatie, hun kinderen van school te moeten halen. Aan de leerplichtambtenaar, met wie de vader vervolgens contact had gezocht, heeft hij gevraagd of die bezwaar had tegen het plaatsen van de kinderen op een andere school als gastleerling. Daarvan was geen sprake. Er is toen een traject ingezet om een andere school te vinden.

Op 18 maart 2014 heeft de vader ook telefonisch contact gehad met de heer D., directeur/bestuurder van het bevoegd gezag. Deze stelde zich terughoudend op. Hij verklaarde zich niet met de kwestie te willen bezighouden, totdat daarover er een officiële klacht zou worden ingediend.

Toen klagers die dag de kinderen van school haalden, zeiden twee leerkrachten dat er inmiddels een gesprek was geweest met mevrouw K.. Wie dat gesprek had geleid, werd daarbij niet medegedeeld. Op 19 maart 2013 is er een gesprek geweest op de school waarbij aanwezig waren klagers, de heer S. en de adjunct-directeur, mevrouw B..

De heer S. heeft in dat gesprek als oplossing voorgesteld dat er voor beide partijen een time-out zou komen voor de tijd van drie maanden. Zowel mevrouw K. als klagers zouden in die tijd geen schoolactiviteiten mogen verrichten. Een toelichting op dit voorstel werd niet gegeven behalve dan dat mevrouw K. aan de heer S. had gezegd "dat er wederzijds problemen zijn."

Het voorstel voor een time-out is door klagers niet geaccepteerd. De basis daarvoor was te smal. Er lag geen gedegen onderzoek naar de feiten en omstandigheden aan ten grondslag, dat gelet op de aanwezigheid van verschillende ouders bij het incident van 17 maart 2014 wel mogelijk zou zijn geweest.

Het ging bovendien voorbij aan de kern van het probleem, de bedreiging van een zesjarig jongetje. De kwestie werd daarmee gereduceerd tot een familieruzie. Het belang van het kind werd daarbij ten achter gesteld.

Op 2 april 2014 is er een gesprek geweest met daarbij aanwezig klagers, de heer S. en de leerplichtambtenaar. Bij die gelegenheid hield de heer S. vast aan de voorgestelde time-out voor beide partijen. Voor nadere informatie van klagers was hij niet ontvankelijk. Verder zei de heer S. dat mevrouw K. een terechtwijzing had ontvangen. Op het verzoek van klagers om een afschrift van het schrijven waarin de terechtwijzing is neergelegd, is niet ingegaan.

Na het gesprek van 2 april hebben klagers geen contact meer gehad met de heer S.. De kinderen van klagers zijn per 8 april 2014 ingeschreven op een andere school.

III. Standpunt van de school en het bevoegd gezag

Door en namens de school is het volgende aangevoerd:

Er is sprake van een familievete tussen het gezin van klagers en dat van mevrouw K.. Gelet daarop is het begrijpelijk dat de heer S. niet met de ouders gezamenlijk in gesprek is gegaan.

Er is hoor en wederhoor toegepast en er is een time-out van drie maanden voor beide partijen voorgesteld. Dit voorstel is door klagers verworpen.

Een andere oplossing, namelijk een terechtwijzing voor mevrouw K. en daarna opnieuw beginnen is eveneens verworpen door klagers.

Er zijn twee externe vertrouwenspersonen ingeschakeld. Deze hebben in hun verslag van 9 mei 2014, gericht aan de heer D. bericht dat gesprekken met betrokkenen hun niet de indruk hadden gegeven dat zij de klachten zouden kunnen oplossen.

Mevrouw K. heeft een terechtwijzing gekregen voor haar optreden op school. Daarbij is voor haar een grens gesteld. Zij mag na een volgend soortgelijk incident niet meer op de school komen. Die grens heeft mevrouw K. geaccepteerd.

De betrokken families willen niet met elkaar praten. Dat de school op een bevredigende wijze aan de wensen van klagers tegemoet zou kunnen komen is onwaarschijnlijk.

IV. De ontvankelijkheid van de klacht

De door de school gehanteerde Klachtenregeling vindt haar grondslag in de Wet van 18 juni 1998 (Stb. 398), de zogeheten Kwaliteitswet.

Door deze wet wordt bewerkstelligd dat in een aantal onderwijswetten wordt neergelegd dat onder meer ouders van minderjarige leerlingen bij de Commissie een klacht kunnen indienen over gedragingen en beslissingen van het bevoegd gezag of personeel.

Het bevoegd gezag heeft zich blijkens het bepaalde in artikel 7, eerste lid, van de Klachtenregeling aangesloten bij de Commissie, ingesteld door Verus Vereniging voor Christelijk Onderwijs. Klagers zijn ontvankelijk in hun klacht.

V. Het oordeel van de Commissie

Met betrekking tot de inhoud van de klacht oordeelt de Commissie als volgt:

De kern van de klacht is dat de school en het bevoegd gezag niet op adequate wijze hebben gereageerd op het incident van 17 maart 2014.

Naar het oordeel van de Commissie kon de heer S. er in redelijkheid vanuit gaan dat het optreden van mevrouw K. voortvloeide uit een familievete, waar hij de school zoveel mogelijk buiten wilde houden. Behoedzaam optreden was dan ook geboden.

Tegen die achtergrond was het opleggen van een time-out van drie maanden voor beide partijen, mede in combinatie met de terechtwijzing die mevrouw K. heeft gekregen, een gepaste maatregel. Voor wat betreft de rol van het bevoegd gezag is de Commissie van oordeel dat het zich op een gepaste wijze van zijn taak heeft gekweten door vertrouwenspersonen in te schakelen die klagers en de school weer op één lijn moesten zien te krijgen. Dat dat laatste niet is gelukt, kan het bevoegd gezag niet verweten worden. De zienswijzen van betrokkenen lopen te zeer uiteen.

VI. Advies van de Commissie

De Commissie verklaart de klacht ongegrond.

De Commissie ziet af van het doen van een verdere aanbeveling.

Aldus gegeven op 23 juni 2014 door mr. J. Westmaas, voorzitter, mw. P.P.W.A.M. Vervoort en drs. M.R.A. Luijpen, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Nentjes, secretaris.